

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Гж1 2/23
10.3.2023. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Мирјане Симић, председника већа, Зорице Јовановић и Наташе Петровић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милунка Арсић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Управа граничне полиције, СГП ББ, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Ужицу, ради исплате, одлучујући о жалбама тужиоца и тужене изјављеним против пресуде Основног суда у Ужицу П1. 73/21 од 12.1.2022. године, у седници већа одржаној 10.3.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

1. ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе тужиоца АА из... и тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Управа граничне полиције, СГП ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Ужицу П1. 73/21 од 12.1.2022. године у изреци под I, II и V.

2. УКИДА СЕ пресуда Основног суда у Ужицу П1. 73/21 од 12.1.2022. године у изреци под III, IV и VI и предмет у укинутим деловима враћа истом суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1. 73/21 од 12.1.2022. године, изреком под I, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да му по основу неисплаћене накнаде за рад на дане државних и верских празника за период од 1.1.2018. године до 31.12.2020. године (односно за период од јануара 2018. године до новембра 2018. године) исплати назначене појединачне месечне износе, све са законском затезном каматом сходно Закону о затезној камати на сваки појединачни месечни износ, почев од 26-ог у месецу за претходни месец па до дана исплате. Изреком под II одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца према туженој којим је тражио да се тужена обавезе да му по основу неисплаћене накнаде за прековремени рад по основу часова у одласку на и повратку са граничног прелаза за период од 1.1.2018. године до 31.12.2020. године исплати назначене појединачне месечне износе, све са законском затезном каматом сходно Закону о затезној камати, на сваки појединачни месечни износ од 26-ог у месецу за

претходни месец до исплате. Изреком под III одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца према туженој којим је тражио да се тужена обавезе да му по основу неисплаћене накнаде за рад ноћу за период од 1.1.2018. године до 31.12.2020. године (односно за период од јануара 2018. године до децембра 2018. године) исплати назначене појединачне месечне износе са законском затезном каматом сходно Закону о затезној камати на сваки појединачни месечни износ почев од 26-ог у месецу за претходни месец до исплате. Изреком под IV одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца према туженој којим је тражио да се тужена обавезе да му по основу неисплаћене накнаде за пасивно дежурство за период од 1.1.2018. године до 31.12.2020. године исплати назначене појединачне месечне износе, све са законском затезном каматом сходно Закону о затезној камати на сваки појединачни месечни износ од 26-ог у месецу за претходни месец до исплате. Изреком под V одбијен је приговор стварне и апсолутне ненадлежности Основног суда у Ужицу за поступање у овој правној ствари истакнут од стране тужене. Изреком под VI одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против првостепене пресуде тужилац и тужена су благовремено изјавили жалбе побијајући је из свих законских разлога прописаних одредбом члана 373. став 1. ЗПП, и то тужилац у изреци под II, III, IV и VI и тужена у изреци под I, V и VI, како то произлази из жалбених навода.

Испитујући првостепену пресуду применом одредбе члана 386. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 и др.), Апелациони суд је утврдио да је жалба тужене неоснована, а да су жалбе тужиоца делимично основане.

У првостепеном поступку у односу на потврђене делове побијане пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1, до 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се неосновано жалбама указује, јер је изрека првостепене пресуде у односу на потврђене делове разумљива, а побијана пресуда у односу на наведени део садржи јасне и непротивречне разлоге о битним чињеницама, о битним чињеницама не постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини исправа, записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа, записника и изведених доказа.

Неосновано се жалбом тужене указује да је првостепена пресуда у изреци под I и V донета уз битну повреду одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. у вези са чланом 16. и члана 374. став 2. тачка 4. ЗПП, јер, према наводима жалбе, тужилац није изјављивао приговор на решења којим му је утврђен коефицијент плате, нити је формално тражио да му тужена донесе посебно решење које би евентуално уважило овде истакнути тужбени захтев, а није водио ни управни поступак, на који начин је пропустио да у посебном (управном) поступку заштити своја права, сходно одредбама чланова 142. и 143. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“, број 79/05, ... ,104/09) сагласно којима се заштита права државних службеника остварује у посебном управном поступку, односно даље у управном спору. Наиме, одредбе чланова 142. и 143. Закона о државним службеницима прописују да се право на додатак и висина додатка на основну плату одређује решењем које доноси руководилац државног органа,

односно лице или тело које је одређено посебним прописом, што би даље упућивало на управни поступак и управни спор као правни пут за остваривање овог права из радног односа, а не на надлежност редовног суда опште надлежности. Међутим, како је у првостепеном поступку утврђено да тужена тужиоцу није исплатила увећану плату за рад на дане празника који су нерадни дани, на начин и у висини прописаној одредбом члана 187. Закона о полицији („Службени гласник РС“, број 6/16 и др.), што упућује на неправилан и незаконит рад органа тужене, услед чега је тужилац претрпео штету у вези са радом коју је тужена, као послодавац, дужна да му накнади у смислу члана 164. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, 61/05 и 54/09) и члана 154. став 1. у вези са чланом 172. став 1. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“, број 29/78,...57/89 и „Службени лист СРЈ“, број 31/93), то тужилац у овом случају има право на заштиту права из радног односа пред редовним судом, без претходног покретања управног поступка.

Неосновани су и наводи жалбе тужене да је побијана пресуда у изреци под I донета уз битну повреду одредбе парничног поступка из члана 374. став 1. у вези са члановима 8. и 238. ЗПП, указивањем да је првостепени суд битне чињенице утврђивао супротно правилима доказивања и мимо прописаних исправа, као и жалбени наводи тужиоца којима се указује да је првостепена пресуда у изреци под II донета уз битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези са чланом 8. ЗПП. Ово из разлога што је првостепени суд, супротно жалбеним наводима, правилно применио наведене норме процесног права и на основу оцене доказа, као и на основу резултата целокупног поступка, одлучио по свом уверењу које ће чињенице узети као доказане. Поред реченог, битне чињенице за доношење одлуке о тужбеном захтеву тужиоца у односу на потраживану увећану плату за рад на дане празника који су нерадни дани првостепени суд је утврдио вештачењем преко вештака економско-финансијске струке који је налаз и мишљење дао управо на основу документације тужене, која једина и располаже писаним подацима који се односе на рад тужиоца током спорног периода.

Према утврђеном чињеничном стању првостепеног суда, тужилац је запослен код тужене као полицијски службеник. У спорном периоду радио је на радном месту прво као полицајац у СГП ..., Одсек за ОБДГ, Регионални центар према БиХ, Управа граничне полиције, а од 1.1.2019. године као гранични полицајац у Дирекцији полиције, Управа граничне полиције, Служба за границу, Регионални центар граничне полиције према БиХ. У периоду од 1.1.2018. године до 31.12.2018. године остварио је часове рада на дане државних и верских празника које му тужена није исплатила у потпуности. Тужилац у одласку из Ужица - Регионалног центра Крчагово до места рада, тј. места обезбеђења државне границе и по основу времена проведеног у повратку са места обезбеђења државне границе до Регионалног центра проведе по сат времена у путу, тј. два сата дневно, при чему се превоз у одласку и повратку врши службеним комбијем који обезбеђује СГП ..., а који вози један од пограничних полицајаца и само њему је време од два часа које проведу у путу признато у радно време. Тужилац је остварио часове рада ноћу. Решењем тужене од 12.5.2017. године утврђен је коефицијент за исплату плата тужиоцу 1,781 у који је урачунат и коефицијент за СТН (сменски рад, рад у турнусу и за нередовност у раду), а потом је решењем тужене од 28.11.2018. године утврђен укупни коефицијент од 1,515 кроз који је вреднован подкоефицијент организације радног времена од 0,145 који се односи на рад у смени, турнусу и рад у смени и турнусу. Тужилац је обављао рад на

терену у Прешеву, Зајечару, Пироту, Неготину и другим местима, али нема евидентираних часова приправности од стране тужене. Вештачењем је утврђена висина потраживања тужиоца.

Код оваквог утврђеног чињеничног стања правилно је првостепени суд закључио да тужилац, полицијски службеник, има право на исплату увећане плате по основу рада на дане празника који нису радни дани, као и да тужилац нема право на исплату увећане плате за прековремени рад, па је правилно поступио када је одлучио као у изреци под I и II, применом материјалног права на које се позвао у образложењу побијане пресуде.

Оспоравајући правилност утврђеног чињеничног стања и правилне примене материјалног права у односу на изреку под I жалба тужене своди се на тврдње да је првостепени суд погрешно када је усвојио тужбени захтев тужиоца за исплату увећане плате по основу рада на дане празника који су нерадни дани, јер је тужиоцу увећан додатни коефицијент за обрачун плате за 30-50% у односу на коефицијент одговарајућег државног службеника, да није правилно утврђен број часова рада на дане празника који су нерадни дани, те да је погрешно примењен Закон о раду, Закон о полицији, Закон о пензијском и инвалидском осигурању, Закон о доприносима за обавезно социјално осигурање и Правилник о платама запослених у Министарству унутрашњих послова.

Међутим, овакви жалбени наводи тужене нису основани. Наиме, чланом 187. став 1. Закона о полицији („Службени гласник РС“, број 6/16 и др.) прописано је да полицијски службеник остварује право на увећану плату у висини утврђеној овим законом и то, између осталог, за рад на дан празника који није радни дан - за сваки сат рада у висини 121% вредности радног сата основне плате (тачка 2.) Одредбом члана 12. Посебног колективног уговора за полицијске службенике („Службени гласник РС“, број 22/2015 и 70/2015) прописано је да запослени имају право на додатак на плату за рад на дан празника који није радни дан - за сваки сат рада у висини 121% вредности радног сата основне плате (тачка 1.). Право на увећану плату по основу рада на дане празника који нису радни дани спада у категорију права по основу рада, којих права се, сходно одредби члана 60. став 4. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“, број 98/06), нико не може одрећи, па иста не могу бити ни ускраћена од стране послодавца. С обзиром на изложено, а код утврђених чињеница да је тужилац приликом радног ангажовања радио на дане празника који нису радни дани, да тужена није тужиоцу по овом основу исплатила увећану плату у припадајућим износима, правилно је поступио првостепени суд када је усвојио тужбени захтев тужиоца за увећану плату за рад на дане празника који нису радни дан, у износима утврђеним вештачењем.

Такође, неосновано се жалбом тужене истиче да првостепени суд није имао у виду допунско вредновање рада тужиоца, за око 7,30%, а по основу увећаних доприноса за ПИО, за рад на пословима са „бенефицираним“ стажом осигурања. Наиме, полицијски службеници, па и тужилац, право на стаж осигурања са увећаним трајањем, тзв. „бенефицирани радни стаж“, прописан одредбом члана 52. Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС“, број 34/03, 64/04, 84/04, 85/05, 101/05, 63/06, 5/09, 107/09 и 101/10), стичу по основу права из пензијског и инвалидског осигурања, као и због повећане опасности по живот и здравље, док право на додатак на

плату остварују за рад на дан празника који није радни дан, а који рад је послодавац дужан да плати јер би у противном једнако вредновао различит рад, па би запослени увек примали исту плату без обзира колико су времена стварно провели на раду. Осим тога, иако су наведена права прописана у корист запосленог, императивним прописима није прописано да се иста међусобно искључују, тако да, супротно жалбеним наводима, полицијски службеници могу да остваре и право на стаж осигурања са увећаним трајањем и право на додатак на плату због рада на дан празника који није радни дан.

Оспоравајући законитост и правилност првостепене пресуде у изреци под II жалба тужиоца се своди на тврђења: да тужиоцу радно време почиње од часа уласка у службено возило, а да се завршава часом изласка из службеног возила, јер по одлуци послодавца обавља рад на граничном прелазу; да радно време представља и време проведено у доласку и одласку са рада имајући у виду пресуду Европског суда за људска права Ц-266/2014 од 2.6.2014. године који је заузео став да када се радници налазе у ситуацији да користе службено возило током радног дана за пут од места боравишта до места рада путовање се мора сматрати радом-радним временом, у смислу члана 2. тачка 1. Директиве 2003/88/ЕЗ Европског парламента и већа од 4.11.2003. године; да одредбе Конвенције Међународне организације рада број 121 о давањима за случај несреће на послу и професионалних обољења (члан 7.) дефинишу повреду на раду – несрећу на послу, али да из истих произлази да се долазак на рад и одлазак са рада сматра временом проведеним на раду.

Ове жалбене наводе Апелациони суд је оценио као неосноване. Наиме, одредбом члана 155. Закона о полицији („Службени гласник РС“, број 6/2016 и др.) прописано је да прековремени рад у смислу овог закона подразумева рад дужи од пуног радног времена у случају више силе, изненадног повећања обима посла и у другим случајевима када је неопходно да се у одређеном року заврши посао који није планиран (став 1.); да полицијски службеник по правилу не може да ради дуже од 12 часова дневно укључујући и прековремени рад, при чему сам прековремени рад не може да траје дуже од осам сати недељно (став 2.); да ако полицијски службеник проведе на раду непрекидних 12 часова дневно, прековремени рад може трајати најдуже до окончања започетог посла, а максимално до додатних четири сата прековременог рада (став 3.); да се у случају сагласности руководиоца и полицијског службеника и у обостраном договору око распореда радног времена прековремени часови могу тромесечно обрачунати као слободни часови у односу 1:2 који се могу искористити најкасније у року од шест месеци од протекла тромесечја у коме су утврђени (став 4.); као и да је руководилац дужан да у случају прековременог рада обезбеди полицијском службенику превоз, односно да му накнади трошкове превоза од места становања до места обављања прековременог рада и обрнуто (став 5.). Чланом 187. став 1. истог закона прописано је да полицијски службеник остварује право на увећану плату у висини утврђеној овим законом, и то, између осталог, за прековремени рад - за сваки сат рада који по налогу надлежног руководиоца ради дуже од пуног радног времена у висини 28,6% вредности радног сата основне плате (тачка 3.). Такође, одредбом члана 12. Посебног колективног уговора за полицијске службенике („Службени гласник РС“, број 22/2015 и 70/2015) прописано је да запослени имају право на додатак на плату, између осталог, и за прековремени рад у висини од 28,6% од основне плате (тачка 4.). Према члану 27. став 1. тачка 3. Посебног колективног уговора за полицијске службенике („Службени гласник РС“, број 62/19 и 62/20), који се примењује

од 31.8.2019. године, полицијски службеник остварује право на увећану плату, и то за: прековремени рад - за сваки сат рада који по налогу надлежног руководиоца ради дуже од пуног радног времена у висини од 28,6% вредности радног сата основне плате.

Полазећи од наведених норми материјалног права приликом обрачуна сати проведених на раду морају се узети стварни сати за које је тужилац био радно ангажован и расположив послодавцу. Супротно наводима жалбе тужиоца, радно време тужиоца не почиње часом уласка у службено возило (комби), већ почиње у 8,00 сати, односно у 20 часова на граничном прелазу - примопредајом смене. Време проведено у превозу од полазне станице до граничног прелаза где је тужилац радио није време проведено на службеном путу у циљу обављања службеног задатка ван редовног места рада, већ време проведено у превозу ради доласка на редовно место рада и повратка са рада, због чега и не представља радно време тужиоца, како то правилно закључује и првостепени суд. Неосновано се тужилац у жалби позива на одлуку Европског суда за људска права Ц-266/14 из разлога што је у пресуди у предмету Ц-266/14 (*Federacion de Servicios Privados del sindicato Comisiones obreras (CC.OO) v Tyco Integrated Security SL et Tyco Integrated Fire & Security Corporation Servicios SA*) од 10.9.2015. године Европски суд за људска права заузео став да време путовања радника без сталног или уобичајеног места рада између места њиховог боравишта и места где се налази први, односно последњи клијент представља радно време, а што није случај са тужиоцем у конкретной парници, коме је место рада одређено – на граничном прелазу, те се, супротно жалбеним наводима, став изражен у наведеној одлуци Европског суда за људска права не може применити на овај правни спор. Код у првостепеном поступку са сигурношћу утврђених чињеница, и то: да је место рада тужиоца током спорног периода било на граничном прелазу према Босни и Херцеговини, да му је радно време почињало у 8:00 часова (прва смена), односно у 20:00 часова (друга смена), а да се завршавало у 20:00 часова (прва смена), односно у 8:00 часова наредног дана (друга смена); да се примопредаја смене вршила на граничном прелазу, односно на месту рада; као и да су се запослени, међу којима је и тужилац, окупљали у Регионалном центру у Крчагову пре почетка смене искључиво ради заједничког, од стране послодавца, организованог превоза до места рада, то је правилно првостепени суд поступио када је тужбени захтев тужиоца одбио и одлучио као у изреци под II.

Поред наведеног, без утицаја је позивање тужиоца у жалби на члан 7. Конвенције Међународне организације рада број 121 о давањима за случај несреће на послу и професионалних обољења, јер је чланом 7. став 1. исте прописано да свака чланица треба да пропише дефиницију „несреће на послу“ која ће садржавати услове у којима се несрећа приликом доласка и одласка са посла сматра као несрећа на послу и треба да у својим извештајима у вези са применом ове конвенције које подноси сагласно члану 22. Устава МОП, специфицира изразе ове дефиниције. Стога, из наведене одредбе не произлази закључак тужиоца изнет у жалби да се долазак на рад и одлазак са рада сматра временом проведеним на раду.

Како ниједан жалбени навод није довео у сумњу законитост и правилност првостепене пресуде у изреци под I и II, то је Апелациони суд применом одредбе члана 390. ЗПП, ценећи и остале жалбене наводе у односу на наведене делове изреке, одлучио као у изреци под I. ове пресуде.

Међутим, одлука првостепеног суда садржана у изреци под III и IV донета је уз битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се основано указује жалбом тужиоца, јер побијана пресуда у односу на наведене делове не садржи јасне разлоге о битним чињеницама, као и уз погрешну примену материјалног права због чега је чињенично стање непотпуно утврђено.

Наиме, изреком под III првостепени суд је одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужена да му за период од 1.1.2018. године до 31.12.2018. године на име рада ноћу исплати назначене појединачне месечне износе са законском затезном каматом сходно Закону о затезној камати на сваки појединачни месечни износ, почев од 26-ог у месецу за претходни месец са образложењем да је кроз вредновање рада у смени и турнусу који се обавља у дневној и ноћној смени послодавац вредновао и рад ноћу. Првостепени суд је у образложењу првостепене пресуде навео и да је тужена ноћни рад тужиоцу вредновала кроз увећани коефицијент од 0,145, због чега је захтев тужиоца за исплату накнаде по наведеном основу одбијен као неоснован. Међутим, према члану 187. став 1. тачка 1. Закона о полицији полицијски службеник остварује право на увећану плату у висини утврђеној овим законом, и то, између осталог, за рад ноћу - за сваки сат рада у висини 28,6% вредности радног сата основне плате, ако такав рад није вреднован при утврђивању основне плате. Према члану 10. став 1. тачка 2. Уредбе о платама полицијских службеника („Службени гласник РС“, број 91/18), која је ступила на снагу 24.11.2018. године, коефицијент категоризације радног места има следеће под коефицијенте, и то: подкоефицијент организације радног времена, који обухвата рад у смени, рад у турнусу и рад у смени и турнусу у висини од 0,145, као и нередновност у раду у висини од 0,038. Стога, првостепени суд није дао јасне разлоге због чега сматра да је тужена решењима тужиоцу вредновала рад ноћу кроз коефицијент од 0,145 у целој 2018. години, код чињенице да је решењем тужене од 28.11.2018. године утврђен укупни коефицијент за обрачун плате тужиоцу од 1,515 кроз који је вреднован подкоефицијент организације радног времена од 0,145 који се односи на рад у смени, турнусу и рад у смени и турнусу, а за које решење првостепени суд није утврдио од када се примењује. При томе, рад ноћу тужиоца представља нередовност у раду и може бити вреднован кроз коефицијент нередовности у решењу за обрачун и исплату плате, али увећање плате за рад у смени и рад у турнусу не обухвата и рад ноћу, који представља посебан основ за увећање плате, па су нејасни разлози првостепеног суда о битној чињеници – да ли је тужена вредновала рад ноћу тужиоцу у решењима за обрачун и исплату плате кроз коефицијент нередовности и у ком периоду. Из изнетих разлога, првостепена пресуда је у изреци под III морала бити укинута.

Изреком под IV првостепени суд је одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца према туженој којим је тражио да се тужена обавезе да му по основу неисплаћене накнаде за пасивно дежурство за период од 1.1.2018. године до 31.12.2020. године исплати назначене појединачне месечне износе, све са законском затезном каматом сходно Закону о затезној камати на сваки појединачни месечни износ од 26-ог у месецу за претходни месец до исплате. Према одредби члана 187. став 1. Закона о полицији („Службени гласник РС“, број 6/16), који је у примени од 5.2.2016. године, полицијски службеник остварује право на увећану плату у висини утврђеној овим законом и то, између осталог, за приправност - за сваки сат приправности, у висини 10% вредности радног сата основне плате (тачка 4.). Наведена одредба је допуњена Законом о изменама и

допунама Закона о полицији које су ступиле на снагу 21.11.2018. године одређењем да полицијски службеник остварује право на увећану плату за приправност – за сваки сат приправности, у складу са посебним распоредом рада или по налогу, у висини 10% вредности радног сата основне плате. Поред наведеног Закона о полицији и Посебан колективни уговор за полицијске службенике („Службени гласник РС“, број 22/15 и 70/15) регулише ово питање увећања плате, одредбом члана 12. став 5. тачка 4, којом је прописано да полицијски службеник има право на додаток на плату за дежурство ван радног времена (приправност)- 10% од основне плате. Према члану 27. став 1. тачка 4. Посебног колективног уговора за полицијске службенике („Службени гласник РС“, број 62/19 и 62/20) полицијски службеник остварује право на увећану плату, и то за приправност - за сваки сат приправности, у складу са посебним распоредом рада или по налогу, у висини 10% вредности радног сата основне плате. У спорном периоду се примењује и Правилник о приправности за рад („Службени гласник РС“, број 16/17), а Закон о полицији у члану 156. регулише приправност. Према члану 154. став 11. Закона о полицији („Службени гласник РС“, број 6/16 и 24/18), који је у примени од 3.4.2018. године, у смислу овог закона, дневни одмор за време боравка на терену не сматра се радним временом, нити приправношћу за рад, нити полицијском службенику припада право на увећање плате по овом основу. Првостепени суд је одбио наведени тужбени захтев тужиоца налазећи, између осталог, да тужилац није био у ситуацији у којој полицијски службеник може бити у обавези приправности за рад. Код чињенице да је тужилац током спорног периода био на терену где је обављао рад и да је саслушан у својству парничне странке тврдио да је био у приправности, када није рад обављао, што је потврдио и један сведок саслушан у току поступка, то нису јасни разлози првостепеног суда за одбијање тужбеног захтева тужиоца по овом основу. Како је првостепени суд погрешно применио материјално право, то је пропустио да са сигурношћу утврди чињенично стање и то да ли је тужилац док је радио и боравио на терену имао обавезу приправности (да ли је имао налог за приправност), те да ли је остварио сате приправности и у ком обиму, односно да ли је имао дневни одмор за време боравка на терену. Из изнетих разлога, првостепена пресуда је морала бити укинута у изреци под IV.

У поновном поступку првостепени суд ће отклонити битну повреду одредаба парничног поступка, на коју му је указано овом пресудом, па правилном применом материјалног права на правилно и потпуно утврђено чињенично стање донети правилну и закониту одлуку о овим тужбеним захтевима тужиоца.

Апелациони суд је на основу члана 391. став 1. и на основу члана 392. став 2. ЗПП одлучио као у изреци под 2. ове пресуде, с тим што је укинута и одлука о трошковима парничног поступка, садржана у изреци под VI, јер иста зависи од исхода спора.

**Председник већа-судија
Мирјана Симић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић**